

## Arrest

nr. 308 515 van 19 juni 2024  
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANDERHAEGEN  
Berckmansstraat 89  
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 juni 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 juni 2024 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. VANDERHAEGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten T. BRICOUT & C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 17 juli 2023 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische instanties.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat zijn vingerafdrukken op 7 juli 2023 geregistreerd werden in Kroatië en dat hij er ook een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Op 27 juli 2023 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische autoriteiten, die op 10 augustus 2023 in toepassing van artikel 20.5 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot

vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening) instemmen met voormeld verzoek.

1.2. Op 22 augustus 2023 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26<sup>quater</sup>). Tegen die beslissing dient verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in, gekend onder rolnummer RvV 301 118. Op 15 juni 2024 vordert hij als voorlopige maatregel, ingediend bij uiterst dringende noodzakelijkheid, de versnelde behandeling ervan.

Bij arrest nr. 308 514 van 19 juni 2014 heeft de Raad de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingewilligd en de vordering tot schorsing verworpen.

1.3. Op 23 januari 2024 neemt de staatssecretaris een beslissing houdende de “*betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer*”. Hiertegen dient verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in, gekend onder rolnummer RvV 311 591. Op 15 juni 2024 vordert hij als voorlopige maatregel, ingediend bij uiterst dringende noodzakelijkheid, de versnelde behandeling ervan. Bij arrest nr. 308 513 van 19 juni 2014 heeft de Raad de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingewilligd en de vordering tot schorsing verworpen.

1.4. Op 10 juni 2024 wordt een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat genomen die verzoeker ter kennis wordt gebracht op 11 juni 2024.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

**BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALEN PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT**

*In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:*

*de heer, die verklaart te heten,*

*naam : S.*

*voornaam : I.*

*geboortedatum : (...)1992*

*geboorteplaats : Saracha e Naghlo*

*nationaliteit : Afghanistan*

*wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Brugge om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Kroatië, op basis van het Dublinakkoord van 10.08.2023, uit te voeren.*

*Op 23.01.2024 werd de overdrachtstermijn van de Dublintransfer verlengd met 18 maanden. De betrokkene ging op 10.03.2024 in beroep tegen de beslissing tot verlenging. Dat beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Kroatië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust*

*om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.*

**REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS**

*In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.*

*Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:*

*Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26<sup>quater</sup>) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 24.08.2023, met een termijn van 10 dagen.*

*Op 24.09.2023 heeft betrokkene een beroep ingediend bij de RVV. Dat beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Kroatië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de RVV te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.*

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 22.08.2023.

Betrokkene werd op 23.02.2024 door een ICAM-coach gehoord en bracht geen nieuwe elementen aan.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Kroatië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaarde op 23.02.2024 geen medische problemen te hebben. Uit zijn administratief dossier blijkt dat hij vorig jaar door een psycholoog opgevolgd werd (verslag dd. 19.09.2023). Sindsdien werden geen andere stukken of medische attesten voorgelegd, waaruit zou blijken dat een medische behandeling of opvolging noodzakelijk is of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat is om te reizen. Hij brengt aldus geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat.

Gelet op het feit dat Kroatië een Lidstaat is van de Europese Unie, die over een kwaliteitsvolle medische infrastructuur en over bekwaam medisch personeel beschikt, kan de betrokkene, wanneer nodig en als kandidaat vluchteling, genieten van de gezondheidszorg die hij nodig zou hebben. Bovendien zijn de Lidstaten onderworpen aan de toepassing van Richtlijn 2013/33/EU tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming en krachtens de artikelen 17 en 19 van die Richtlijn, zijn de autoriteiten verplicht om aan de betrokkene de noodzakelijke medische zorgen te verstrekken.

Artikel 3 EVRM waarborgt bovendien niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 22.08.2023.

Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 23.02.2024 geen andere elementen aan. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

#### REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten :

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° De betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten. Zo is hij bij de Kroatische autoriteiten gekend als S. I., geboren op (...)1994.

Op 19.09.2023 liet betrokkene weten dat hij zijn adres wijzigde naar een bepaald adres in Roeselare. Op 11.12.2023 voerde de politie van PZ RIHO een adrescontrole uit. Betrokkene kon niet aangetroffen worden. De twee bewoners op het adres verklaarden betrokkene niet te kennen en voegden er aan toe dat betrokkene nooit op het adres verbleven heeft. We kunnen dus vaststellen dat betrokkene geprobeerd heeft om de Belgische autoriteiten te misleiden over zijn werkelijke verblijfplaats.

3° De betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Betrokkene werd op 16.02.2024 en 23.02.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Hij werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar de verantwoordelijke lidstaat en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° De betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 22.08.2023 die hem betekend werd op 24.08.2023. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

5° De betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene werd door Griekenland (ref. GR990000P700774000001) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen. De seining is geldig tot 07.09.2024.

In uitvoering van deze beslissing, gelasten wij, L.D., attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van de PZ Kempen Noord-Oost en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge, de betrokkene, S., I., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge vanaf 11.06.2024"

## 2. Over de ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.

De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

## 3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

### 3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2 eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

### 3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

*In casu* voert verzoeker onder meer aan dat hij zich in een welbepaalde plaats bevindt, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering op grond van artikel 39/82 § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet wettelijk vermoed.

Verweerder betwist in de nota met opmerkingen de hoogdringendheid van de vordering niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

### 3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen.

3.3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 4 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest), van de artikelen 3.2 en 27.1 van de Dublin III-Verordening, van artikel 51/5, § 4, van de Vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de hoorplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker werpt een algemeen gebrekkige motivering op in toepassing van artikel 51/5, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet en wijst op het recht op een daadwerkelijk en doeltreffend rechtsmiddel.

Voorts zet hij op omstandige wijze de schending uiteen van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 4 en 47 van het Handvest en van artikel 3.2 van de Dublin III-Verordening. Hierbij gaat verzoeker onder meer concreet in op de toegang tot de gezondheidszorg in Kroatië, op zijn ervaring in Kroatië die overeenkomt met de algemene landeninformatie met nadruk op het risico op onmenselijke en vernederende omstandigheden en tot slot op pushbackpraktijken in Kroatië en de aanvaarding van de terugname overeenkomstig artikel 20.5 van de Dublin III-Verordening.

3.3.2. Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op een schending van de artikelen 3.2, en 27.1 van de Dublin III-Verordening. Deze artikelen kunnen dienstig ingeroepen worden in het beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 26<sup>quater</sup>) waarin bepaald wordt welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. De bestreden beslissing is de verwijderingsmaatregel die de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat regelt, maar die geen uitstaans heeft met de bepalingen die de verantwoordelijkheid van de lidstaten regelen.

3.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/5, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, vervat in de bijlage 26<sup>quater</sup>, en dat er geen elementen zijn die wijzen op een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM bij overdracht naar Kroatië. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Waar verzoeker aanvoert dat amper melding wordt gemaakt van het ingediende verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring tegen de bijlage 26<sup>quater</sup> en meent dat verweerder in de huidige beslissing had moeten motiveren waarom hij van mening was dat het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk werd geacht een beslissing tot terugleiding naar de grens te treffen, rekening houdend met de grieven, ontwikkeld in voormeld beroep tegen de bijlage 26<sup>quater</sup>, stipt de Raad aan dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd aangaande het ingestelde beroep tegen de bijlage 26<sup>quater</sup> als volgt:

*“Op 24.09.2023 heeft betrokkene een beroep ingediend bij de RVV. Dat beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Kroatië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de RVV te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.*

*De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26<sup>quater</sup>) van 22.08.2023.”*

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.3.4. Waar verzoeker betoogt dat hem het recht op een effectief rechtsmiddel wordt ontzegd, dient erop te worden gewezen dat hij het gegeven dat verzoeker tegen de bijlage 26<sup>quater</sup> van 22 augustus 2023, ter kennis gebracht op 24 augustus 2023, een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en beroep tot nietigverklaring ingediend heeft geenszins inhoudt dat verweerder niet had mogen overgaan tot het treffen van de thans gedwongen verwijderingsmaatregel. De bijlage 26<sup>quater</sup> ging immers gepaard met een termijn voor vrijwillig vertrek van 10 dagen, die reeds is verstreken. Bijgevolg achtte de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het voor het waarborgen van een effectieve overdracht noodzakelijk om verzoeker gedwongen over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat, *in casu* Kroatië. Middels het indienen van een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft verzoeker bovendien de versnelde behandeling gevorderd van voormelde vordering tot schorsing. Inmiddels heeft de Raad de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingewilligd en de vordering tot schorsing verworpen bij arrest nr. 308 514 van 19 juni 2024. Er zijn geen gegevens voorhanden waardoor gesteld kan worden dat verzoeker zijn recht op een effectief rechtsmiddel niet heeft kunnen uitoefenen, zoals gewaarborgd in artikel 13 van het EVRM en in artikel 47 van het Handvest.

3.3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 23 februari 2024 werd gehoord waar hij de gelegenheid kreeg zijn persoonlijke situatie nader toe te lichten en kon wijzen op elementen omtrent zijn gezondheid, zijn gezinsleven en artikel 3 van het EVRM. In de bestreden beslissing wordt pertinent gemotiveerd:

*“Betrokkene werd op 23.02.2024 door een ICAM-coach gehoord en bracht geen nieuwe elementen aan.*

*We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Kroatië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.*

*Betrokkene verklaarde op 23.02.2024 geen medische problemen te hebben. Uit zijn administratief dossier blijkt dat hij vorig jaar door een psycholoog opgevolgd werd (verslag dd. 19.09.2023). Sindsdien werden geen andere stukken of medische attesten voorgelegd, waaruit zou blijken dat een medische behandeling of opvolging noodzakelijk is of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat is om te reizen. Hij brengt aldus geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat.*

*(...)*

*De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26<sup>quater</sup>) van 22.08.2023.*

*Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 23.02.2024 geen andere elementen aan. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.”*

Verzoeker kan in de gegeven omstandigheden op het eerste gezicht geen schending van het hoorrecht aannemelijk maken.

3.3.6. Met betrekking tot verzoekers betoog, dat hij in Kroatië een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad op het volgende.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden opgemerkt dat de beoordeling van artikel 3 van het EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat reeds werd gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26<sup>quater</sup>) van 22 augustus 2023 en dat verzoeker tijdens zijn gehoor geen nieuwe elementen aanbracht.

Verweerder motiveert voorts als volgt:

*“We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Kroatië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.”*

Verzoeker toont niet aan dat deze beoordeling niet correct of kennelijk onredelijk zou zijn of dat ten onrechte zou zijn besloten dat het risico op een schending van het non-refoulementbeginsel niet is aangetoond.

In het verzoekschrift wordt benadrukt dat verzoeker reeds heeft aangekaart zich te verzetten tegen een overdracht aan Kroatië. Verzoeker licht toe dat hij reeds gewag heeft gemaakt van zijn ervaringen in Kroatië en wijst tevens op het eerder bijgebracht psychologisch attest aangaande zijn schrijnende psychische toestand en gaat nog concreet in op de toegang tot de gezondheidszorg in Kroatië, op zijn ervaring in Kroatië die overeenkomt met de algemene landeninformatie met nadruk op het risico op onmenselijke en

vernederende omstandigheden en tot slot op pushbackpraktijken in Kroatië en de aanvaarding van de terugname overeenkomstig artikel 20.5 van de Dublin III-Verordening.

De Raad verwijst hier naar de motieven van het genoemde arrest nr. 308 514 van 19 juni 2024 en herneemt deze bespreking in het huidige arrest:

*“Gelet op wat er in de uitgebreide bijlage 26quater kan worden gelezen, heeft verweerder een rigoureuus onderzoek gevoerd over en tevens gemotiveerd aangaande de algemene situatie voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië m.i.v. Dublin-terugkeerders enerzijds en de persoonlijke omstandigheden van verzoeker anderzijds.*

*Meer bepaald blijkt dat verweerder de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht diepgaand heeft onderzocht en een uitgebreid onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het Handvest. Verweerder komt hierbij tot de conclusie dat bij overdracht van verzoeker aan Kroatië deze artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden. Verweerder heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublin-interview. Hij steunde zich bij zijn beoordeling hoofdzakelijk op het landenrapport voor Kroatië, 2022, laatste update op 26 juni 2023, zoals dit tot stand kwam binnen het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (hierna: het AIDA-rapport). Ten slotte is er blijkens het administratief dossier ook sprake van individuele garanties van de Kroatische autoriteiten. Meer bepaald garanderen ze aan verweerder dat verzoeker, bij terugname, opnieuw toegang zal hebben tot de procedure voor internationale bescherming, adequate opvang, gezondheidszorg, rechtsbijstand, een effectief rechtsmiddel en een individuele behandeling van zijn dossier.*

*Zoals gezegd is het op grond van artikel 3, tweede lid, van de Dublin III-Verordening niet mogelijk om verzoeker over te dragen aan Kroatië als ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. In het arrest “Jawo” van 19 maart 2017 van het Hof van Justitie zijn de criteria beschreven om te beoordelen of tekortkomingen onder artikel 4 van het Handvest vallen. Hieruit volgt dat de tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van voormeld artikel, waardoor er niet meer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.*

*De kernpunten van de bestreden beslissing zijn de volgende:*

- verzoeker zal bij een overdracht aan Kroatië als Dublin-terugkeerder niet terechtkomen aan de buitengrenzen van dit land waar er sprake is van pushbacks;*
- als Dublin-terugkeerder kan hij rekenen op opvang, toegang tot de asielprocedure en medische gezondheidszorg waarover in het algemeen kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt, maar waarbij geen sprake is van systemische disfuncties;*
- verzoeker toont niet aan een precair medisch profiel te hebben.*

*Verweerder veegt de pushbacks aan de Kroatische buitengrenzen niet onder de mat. Dit blijkt uit de concrete motivering van de bestreden beslissing.*

*Het gegeven dat hierover nog veel meer in detail te zeggen valt - wat verzoeker zeer uitgebreid doet in zijn verzoekschrift - houdt niet in dat verweerder op dit vlak onzorgvuldig is geweest.*

*Niettegenstaande geen rapport bekend is dat gewag maakt van pushbacks voor wat betreft personen die op grond van de Dublin III-Verordening werden overgedragen aan Kroatië, wijst de bestreden beslissing nog op initiatieven die werden ontplooid door de Kroatische autoriteiten zelf, alsook door Europese instanties om deze situatie aan de buitengrenzen van nabij op te volgen en hieraan te remediëren:*

*Kernpunt van de bestreden beslissing is dat verzoeker - die erin is geslaagd in Kroatië een verzoek om internationale bescherming in te dienen, hoewel hij dit heeft ontkend - bij overdracht aan Kroatië als Dublin-terugkeerder niet terechtkomt aan de buitengrenzen van dit land, waar zich pushbacks, gepaard gaande met politiegeweld en collectieve uitzettingen, voordeden.*

*Zo kan in de bestreden beslissing worden gelezen:*

*“Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van ‘push backs’ en terugdrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de*

Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.”

Blijkens de bestreden bijlage 26quater zal verzoeker worden overgedragen aan Kroatië via de luchthaven van Zagreb. Volgens de bestreden beslissing kent Kroatië voor verzoekers om internationale bescherming twee opvangfaciliteiten, met name een in Zagreb en een in Kutina, dat zich blijkens het betrokken AIDA-rapport op 80 km van Zagreb bevindt. Dit grenst geografisch aan Slovenië. Verzoeker verzeilt aldus niet aan de buitengrenzen van Kroatië met niet-EU-landen (Servië, Bosnië-Herzegovina) of in de buurt hiervan landinwaarts waar de pushbacks, gepaard gaande met politiegeweld en collectieve uitzettingen, plaatsgrepen en die sommige rechtscolleges ertoe hebben aangezet overdrachten naar Kroatië op te schorten.

Dit alles haalt verzoeker niet onderuit door op te werpen dat de pushback eveneens van toepassing is op mensen die internationale bescherming hebben aangevraagd, alsook plaatsvindt in het Kroatische binnenland. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar arresten gewezen door de Nederlandse Raad van State en een Duits administratief rechtscollege, die respectievelijk dateren van 13 april 2022 en 25 februari 2022 om zijn betoog kracht bij te zetten dat er in Kroatië sprake is van systemische tekortkomingen op het vlak van de pushbacks.

De Nederlandse Raad van State riep de Nederlandse autoriteiten op om verder onderzoek te wijden aan dit fenomeen, omdat het volgens de informatie waarover dit rechtscollege beschikte, niet alleen ging over pushbacks aan de grens, maar ook in het grensgebied en op het grondgebied van Kroatië. De Nederlandse Raad van State riep op om nader onderzoek te voeren naar het risico voor overgedragen Dublin-claimanten om door Kroatië te worden uitgezet zonder behandeling dan wel tijdens de behandeling van hun asielverzoek. Het arrest van het Duits administratief rechtscollege heeft het over ketting-pushbacks van Kroatië naar Servië en Bosnië-Herzegovina die geschieden op grond van interne instructies, waartegen hiërarchisch niet wordt opgetreden en waarbij er geen bewijs is dat Dublin-terugkeerders hiervan zouden gespaard blijven. Het rechtscollege wijst op de noodzaak van individuele garanties vanwege de Kroatische autoriteiten dat Dublin-terugkeerders niet worden teruggedreven naar Bosnië-Herzegovina en dat hun recht om een asielaanvraag in te dienen niet wordt uitgehouden. Echter komt verzoeker zoals gezegd niet terecht aan de buitengrenzen van Kroatië. Hoe dan ook heeft Kroatië voor verzoeker individuele garanties verstrekt, waarbij aan verweerder wordt gegarandeerd dat verzoeker, bij overdracht, opnieuw toegang zal hebben tot de procedure voor internationale bescherming, adequate opvang, gezondheidszorg, rechtsbijstand, een effectief rechtsmiddel en een individuele behandeling van zijn dossier. Verzoeker gaat geheel voorbij aan de individuele garanties die hem gegeven worden.

Verder motiveert verweerder, verwijzend naar het AIDA-rapport over Kroatië, als volgt:

“Een recente bron is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Kroatië (Lana Tučkorić, “Asylum Information Database – Country Report: Croatia – 2022 update”, laatste update op 26.06.2023, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia>, verder AIDA-rapport, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Hierin wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Kroatië worden overgedragen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (“Applicants who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the procedure for granting international protection in Croatia”, p. 53). Er wordt vermeldt dat verzoekers die hun verzoek impliciet introkken hun initieel verzoek kunnen hervatten wanneer ze terug in Kroatië zijn.

Verzoekers die hun verzoek expliciet introkken zullen een navolgend verzoek moeten indienen (AIDA, p. 53). Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport aantoont dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (AIDA-rapport, pp. 87-88). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Deze twee centra hebben een totale capaciteit van 740 plaatsen (AIDA, p. 86).

Het rapport stelt dat geen problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden. Door renovatiewerken zijn de levensomstandigheden bovendien sterk verbeterd. Er worden in de centra drie maaltijden per dag voorzien en zwangere vrouwen, nieuwe moeders en kleine kinderen krijgen nog een extra snack (AIDA, p. 88).”

Gelet op het voormelde kan verweerder worden gevolgd waar hij in de bestreden akte besluit dat “Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Kroatië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk



vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Het betoog van verzoeker kan niet tot een andersluidend oordeel leiden. Over vele pagina's verwijst hij naar allerlei problemen die werden gemeld in diverse rapporten over de asielprocedure, de omstandigheden in opvangcentra, de Dublin-transfers en de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus, maar dit leidt enkel tot de conclusie dat er kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende al deze aspecten, maar niet dat ze wijzen op systemische tekortkomingen.

Voorts kan in de bestreden beslissing, voor wat betreft de gezondheidstoestand van verzoeker, worden gelezen:

“Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat hij in goede gezondheid verkeert. Tot op heden bracht de betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is. Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van mentale stoornissen (AIDA, p. 94). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.”

Verzoeker stipt in zijn verzoekschrift zijn psychologische problemen en wijst op een bijgebracht psychologisch attest waarin sprake is van een score die “wijst op een extreme depressie” en een score die “wijst op het hebben van gedachten en dromen die gerelateerd zijn aan de stressvolle gebeurtenis, symptomen van intrusie, vermijding en hypervigilantie, evenals flashbacksymptomen”, waarbij psychologische begeleiding wordt aanbevolen om verzoeker “in staat te stellen aan de gevolgen van zijn trauma te werken”.

De Raad moet evenwel vaststellen dat dit attest reeds dateert van 19 september 2023 en de daarin opgesomde symptomen en het gevoerde onderzoek overigens uitsluitend zijn gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen. Verzoeker wijst op recente e-mails (van mei 2024) van zijn sociaal assistente waarin gewag wordt gemaakt van zijn mentale toestand waarbij hem werd aangeraden met een psycholoog te praten met een geplande afspraak op 19 juni 2024, doch er worden geenszins recente medische attesten bijgebracht die in de huidige stand van zaken actuele medische problemen vaststellen en wijzen op een noodzakelijke medische behandeling of opvolging of waaruit zou blijken dat verzoeker niet in staat is om te reizen. Zodoende brengt verzoeker geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat.

In het administratief dossier bevindt zich verder een recenter medisch attest, opgesteld en ondertekend door de centrumarts op 12 juni 2024. Hierin verklaart deze dat verzoeker op die dag werd onderworpen aan een gepast medisch onderzoek en een grondige anamnese. De arts verklaart op basis van die onderzoeken dat verzoeker niet lijdt aan “een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM”.

Uit voormeld attest van de centrumarts blijkt niet dat er redenen zijn om aan te nemen dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan een schending van artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het Handvest.

Voormelde conclusie dringt zich des te meer op gezien de Kroatische overheden blijkens het administratief dossier per brief aan verweerder individuele garanties hebben verstrekt voor verzoeker. De betrokken brief werd opgesteld door de Kroatische autoriteiten op 10 augustus 2023, vermeldt verzoeker en de Dublin

*III-Verordening, en werd die dag via 'DubliNet' aan verweerder overgemaakt. De Kroatische instanties stellen hierin dat verzoeker, bij overdracht, opnieuw toegang zal hebben tot de procedure voor internationale bescherming, adequate opvang, gezondheidszorg, rechtsbijstand, een effectief rechtsmiddel en een individuele behandeling van zijn dossier.*

*Gelet hierop is het redelijk te stellen dat verzoeker in Kroatië toegang zal krijgen tot gezondheidszorg indien hij daaraan behoefte zou hebben. Voorts kan elke medische bijstand die zich nog zou opdringen door verweerder met de Kroatische autoriteiten op praktisch vlak worden geregeld vermits in de bestreden beslissing kan worden gelezen: "Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is. Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van mentale stoornissen (AIDA, p. 94). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.*

*We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.*

*We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden."*

*In de voormelde brief van 10 augustus 2023 wordt trouwens ook gesteld dat de Kroatische instanties het non-refoulementprincipe zullen eerbiedigen en verzoeker niet zullen overdragen naar een land waar zijn leven of vrijheid in gevaar zou zijn of waar er een risico op foltering of mensonwaardige behandeling zou bestaan.*

*Verzoeker toont met zijn verwijzing naar een rapport van "Dokters van de Wereld" dat dateert van vier jaar geleden, met name van februari 2020, niet aan dat hij thans geen toegang zal hebben tot de medische zorgen indien nodig.*

*Deze conclusie dringt zich des te meer op gelet op het feit dat er sprake is van individuele garanties van de Kroatische autoriteiten voor wat betreft de toegang tot medische zorg.*

*Verzoeker geeft overigens zelf aan dat uit het AIDA-rapport van juni 2023 blijkt dat de Dokters van de Wereld instaat voor een eerste psychologische evaluatie alsook voor bijkomende sessies en urgente tussenkomsten waar nodig en er, zij het volgens verzoeker beperkt, wel drie keer per maand een externe psychiater kwam naar het opvangcentrum in Zagreb. Verzoeker bevestigt dat Dokters van de Wereld psychologische en psychiatrische behandeling biedt, doch voert aan dat er nergens uit het AIDA-rapport blijkt dat er in Kroatië een verregaande psychiatrische opvolging beschikbaar is. De Raad moet evenwel vaststellen dat in casu in de huidige stand van zaken, gelet op voorgaande vaststellingen, geenszins kan blijken dat wat betreft verzoeker sprake is van een nood aan een verregaande psychiatrische opvolging.*

*Verzoeker betoogt daarnaast in zijn verzoekschrift dat hij in Kroatië slecht werd behandeld door de Kroatische politie en meent dat rekening diende gehouden te worden met deze persoonlijke ervaring.*

*De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met verzoekers verklaringen in dit verband:*

*"Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië omdat de politie hem er slecht behandeld heeft. Hij gaf aan dat de politie hem bedrogen en zelfs geslagen heeft. Uit de verklaringen van betrokkene kan worden besloten dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Dit wordt ook geduid door de verklaringen van betrokkene dat hij geen vrije keuze had om zijn vingerafdrukken te laten registreren wat tevens ook aantoonde dat betrokkene enige vorm van verzet toonde tegen de verplichte registratie van zijn vingerafdrukken in Kroatië. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht*

*dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Kroatische instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.”*

*Door slechts te volharden in zijn verklaringen brengt verzoeker geen valabele argumenten bij die afbreuk kunnen doen aan voorgaande pertinente motieven die steun vinden in de stukken van het dossier.*

*De Raad concludeert dan ook dat niet blijkt dat verweerder verkeerdelijk heeft geoordeeld dat de overdracht aan Kroatië geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Kroatië. Verzoeker toont met zijn betoog en zijn andersluidende overtuiging prima facie niet aan dat verweerder het bestreden overdrachtsbesluit niet afdoende heeft gemotiveerd of onzorgvuldig heeft voorbereid, noch dat dit besluit is genomen op basis van tegenstrijdige motieven, onjuiste feitelijke gegevens of op basis van een kennelijk onredelijke beoordeling of een manifeste appreciatiefout.*

*De beschouwingen van verzoeker leiden geenszins tot de conclusie dat het bestreden overdrachtsbesluit is genomen op grond van onjuiste gegevens, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.*

*Nu niet blijkt dat ernstig moet worden gevreesd dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, kan ook niet worden aangenomen dat verweerder zich, gelet op artikel 3, lid 2 of artikel 17.1. van de Dublin III-Verordening, alsnog verantwoordelijk diende te verklaren voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker.*

*Een schending van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 1 en 4 van het Handvest, van de artikelen 3, 13 en 17 van de Dublin III-Verordening, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt prima facie dan ook niet.”*

Verzoeker maakt, gelet op voorgaande vaststellingen, *prima facie* geen schending aannemelijk van artikel 3 van het EVRM en/of van artikel 4 van het Handvest. Hij toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Er kan niet worden besloten tot een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker toont niet aan dat de verweerder geen deugdelijk onderzoek zou hebben verricht of op kennelijk onredelijke wijze zou zijn overgegaan tot het nemen van de thans bestreden beslissing.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet ernstig.

#### 3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Verzoeker koppelt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan de in het middel aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM. Uit de bespreking van het middel is echter gebleken dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van voormeld artikel. Ook *supra* werd reeds uiteengezet dat verzoeker, middels het indienen van een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, de versnelde behandeling gevorderd heeft van de vordering tot schorsing, ingediend tegen de bijlage 26*quater*, waardoor hij bezwaarlijk kan voorhouden zijn belang in die procedure te verliezen.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet aangetoond.

3.5. Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

#### 4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

H. CALIKOGLU